

SPRAWOZDANIE MERYTORYCZNE Z DZIAŁALNOŚCI STATUTOWEJ STOWARZYSZENIA „DA DU” ZA ROK 2009.

Gdy w 1985 roku do Polski dotarła epidemia HIV, szybko stało się jasne, że to właśnie NGO-sy staną się głównymi wykonawcami zadań, jakie przed państwem postawiła nowa choroba. Chociaż próby tworzenia systemu prewencji i opieki były podejmowane w Ministerstwie Zdrowia i Opieki Społecznej jeszcze w latach 80, Pierwszy *Krajowy Programu Zapobiegania HIV* powstał dopiero jedenaście lat później, w 1996 r. Do tego czasu działania profilaktyczne dotyczące zakażeń HIV i opieki nad osobami żyjącymi z HIV i chorymi na AIDS opierały się głównie o inicjatywy społeczne i organizacje pozarządowe.

Epidemia zaczęła intensywnie się rozwijać na przełomie lat 89/90. Szczęśliwym zbiegiem okoliczności również na te lata przypada gwałtowny rozwój organizacji społecznych, w tym, działających na polu HIV/AIDS.

Organizacji pozarządowych zajmujących się HIV w Polsce jest kilkanaście, może kilkadziesiąt. Jedną z nich jest Stowarzyszenie DA DU, które oferuje swoją pomoc wszystkim potrzebującym (tj. osobom przebywającym na Pododdziale Nabytych Niedoborów Immunologicznych Kliniki Chorób Zakaźnych i Hepatologii PAM, jak i osobom leczącym się ambulatoryjnie w Poradni Nabytych Niedoborów Immunologicznych w Szczecinie i w opiece domowej). Obejmujemy swoim zasięgiem i pomocą około 170 podopiecznych Poradni Nabytych Niedoborów Immunologicznych. Swoje wysiłki koncentrujemy przede wszystkim na osobach najuboższych, nieradzących sobie z zakażeniem HIV, z codziennym egzystencjonalizmem. Koncentrujemy się również na osobach, które o swoim statusie serologicznym dowiedziały się niedawno, które nie potrafią odnaleźć się w nowej sytuacji, koncentrujemy się na ludziach, którzy chcą zerwać z nałogiem narkotycznym i rozpocząć nowe życie na „trzeźwo”. Z obserwacji Stowarzyszenia „DA DU” wynika, że nastąpił przyrost kobiet HIV +, a co za tym idzie i dzieci. Zauważyliśmy, że podopiecznymi Stowarzyszenia są również osoby spoza Szczecina, z małych miejscowości, do których bardzo trudno jest dotrzeć. Często są to osoby o niskim statusie materialnym – ekonomicznym. Oprócz oferty i działalności pomocowej DA DU prowadzi na szeroką skalę działalność profilaktyczną i prewencyjną i edukacyjną. W tym roku po raz pierwszy uruchomiliśmy nowy projekt profilaktyczny skierowany do ogółu społeczności PROFILAKTYCZNY TRAMWAJ.

W ramach działalności statutowej w 2009 roku realizowano:

- Stowarzyszenie Wolontariuszy Wspierające osoby żyjące z HIV i chore na AIDS „DA DU” w Szczecinie, w ramach projektu **“NIC O NAS BEZ NAS” – PROGRAM SKIEROWANY DO OSÓB SEROPOZYTYWNYCH W ROKU 2009** realizowało następujące zadania:
 - Wyjścia integracyjne dla osób seropozytywnych oraz dzieci osób z HIV. Odbyło się 6 wyjścia integracyjnych (1 wyjście do kina na „Galerianki”, wyjście do smażalni ryb, do lodziarni 3 - krotnie oraz jedno wspólne wyjście mikołajkowe dla dzieci i ich rodziców).
 - Wyjazd integracyjno – rehabilitacyjny dla osób seropozytywnych w Ustroniu Morskim dla matek z dziećmi i osób, które o swoim zakażeniu wiedzą od niedawna i nie radzą sobie z tą trudną dla nich rzeczywistością, osób najuboższych. W obozie uczestniczyły po raz pierwszy nowe 3 dorosłe osoby i 4 dzieci zakażonych, które dowiedziały się o swoim zakażeniu parę dni przed wyjazdem (jedna pełna rodzina plus osoba dorosła). Taki wyjazd dał im bardzo dużo, ponieważ to tutaj zobaczyły one, że można tak naprawdę żyć z wirusem HIV i prawidłowo funkcjonować w społeczeństwie. Wyjazd odbył się w dniach od 08.08.2009 r. do 14.08.2009 r.

W czasie obozu rehabilitacyjnego odbywały się wieczorne spotkania integracyjne i zajęcia edukacyjne (wykładowo – warsztatowe).

1. Moja seropozytywność wśród osób zdrowych. Jak zdjąć z siebie ciężar choroby.

2. Aspekty pomocy osobom przewlekle chorym.

- Zajęcia warsztatowo – wykładowe prowadzone były w 2 blokach przez 2 osoby w miesiącu listopadzie 2009 roku.
 1. „Zasady bezpieczniejszego seksu” wykład z warsztatem – 5 godz.
 2. „Ruch w chorobie HIV” - warsztaty – 5 godz.

Ponadto nasi wolontariusze – osoby zakażone uczestniczyły aktywnie w szkoleniu dla pracowników Telefonu Zaufania. Profesjonalna pomoc doradcza. Szkolenie odbyło się w Warszawie. Jeden z naszych wolontariuszy otrzymał 1 Grudnia na konferencji HIV/AIDS odznaczenie „Czerwona Kokardka”.

W programie **“NIC O NAS BEZ NAS” – PROGRAM SKIEROWANY DO OSÓB SEROPOZYTYWNYCH** grupą docelową były osoby z HIV/AIDS z województwa zachodniopomorskiego. Odbiorcami programu były również dzieci i bliscy osób seropozytywnych, wolontariusze, ponieważ wielu spraw nie da się oddzielić w życiu tych

osób. Jest to dobry znak, gdyż często zdarza się, iż w rodzinach gdzie występuje HIV/AIDS osoby zdrowe, nie wiedzą jak mają się zachowywać, w codzienności, szczególnie w pierwszych dniach, miesiącach od momentu dowiedzenia się o chorobie w rodzinie. Wspólne spotkania szczególnie świąteczne (Wielkanoc, Boże Narodzenie) jednoczą osoby zdrowe, zakażone, pokazują różne drogi rozwiązań a przede wszystkim bliskość drugiej osoby.

W PNNI w Szczecinie jest około 600 podopiecznych, są to osoby z HIV/AIDS. Większość z tych osób to mieszkańcy małych miejscowości, spoza Szczecina. Stowarzyszenie obejmuje stałą opieką podopiecznych leżących na oddziale zakaźnym HIV/AIDS w Klinice Chorób Zakaźnych i Hepatologii w Szczecinie. Ponadto oferujemy swoją pomoc jako organizacja pozarządowa dla naszych podopiecznych. Koncentrujemy się na pomocy psychologicznej i socjalnej. To jest to, czego nie zapewniają agendy rządowe osobom seropozytywnym i ich rodzinom. Największym problemem i zarazem wyzwaniem w naszej pracy jest dotarcie do osób nowo zakażonych, dla których wynik testu często oznacza wyrok śmierci, odrzucenie, wyobcowanie, zamknięcie się w „czterech ścianach”. Zauważyliśmy, że coraz więcej osób nowo zakażonych, pozostaje bez podstawowej opieki socjalnej, dlatego tak ważnym aspektem w naszej działalności jest współpraca z innymi organizacjami pozarządowymi i agendami samorządowymi (MOPR, ZOTRiPDU „Powrót z U”, MONAR, Sądy). Poza tym staramy się objąć opieką osoby najuboższe, matki samotnie wychowujące dzieci, które borykają się z problemami natury ekonomicznej, socjalnej. Jest to bardzo duży problem, gdyż często w grę wchodzi przyjazd na spotkanie, wyjście integracyjne a często sam przyjazd do lekarza, szpitala, poradni. Wielu podopiecznych po prostu nie stać na takie wydatki.

Wdrożony program miał na celu pomoc psychologiczną, pomoc w przełamywaniu barier i nietolerancji społecznej, wytwarzaniu „zdrowych zasad” współżycia społecznego i pobudzenia do aktywnego i zdrowego stylu życia i bycie ze sobą w codziennych radościach i kłopotach, troskach. Poprzez spotkania integracyjne starano się zachęcać osoby do czynnego udziału w spotkaniach otwartych dla osób seropozytywnych. Grupy te spotkały się z dużym zainteresowaniem, szczególnym osiągnięciem było pozyskanie i zaktywizowanie osób spoza Szczecina, z małych miejscowości i osób, które o swoim zakażeniu dowiedziały się niedawno. Przychodziły do nas często matki, w tym czasie z pociechami zostawali wolontariusze „DA DU”. Często było to ich jedyne w danym tygodniu wyjścia „między ludźmi”, wyjścia poza cztery ściany własnego mieszkania. Zwiększyło to poczucie przynależności do grupy i bezpieczeństwa – zmniejszenie obaw „łamania” zasad tajemnicy dotyczącej ich statusie serologicznego, pobudzenie do udziału w pracach na rzecz Stowarzyszenia „DA DU”. Dużym plusem grupy było doświadczenie i wiedza osoby

prowadzącej spotkania, była to osoba seropozytywna, która dla pozostałych osób była autentyczna i niejednokrotnie okazywała się autorytetem.

W spotkaniach integracyjnych brały udział zarówno osoby najuboższe, jak i osoby, które od niedawna wiedzą, że żyją z HIV/AIDS. Dzieci i ich matki, ojcowie chętnie skorzystali ze spotkań organizowanych dla ich pociech. W tej grupie osób dzieci rosną, dużo wiedzą i obserwują. Ważne jest to, aby czuły się dobrze, nie były odrzucone „szczególnie te zakażone”. Dzieci wspólnie się bawią, rozmawiają, często o tematach tabu, czyli o chorobie AIDS. Cieszymy się, iż rodzice na spotkaniach i podczas wyjść rozmawiają o tym i przekazują sobie nawzajem swoje doświadczenia.

Wyjazd integracyjny – rehabilitacyjny cieszył się największym powodzeniem. Był organizowany podczas wakacji po raz siódmy, więc niejednen rodzic uczestniczył w nim ze swoim dzieckiem, dziećmi. Po raz pierwszy uczestniczyła u nim cała rodzina zakażona z 4 dziećmi (w tym 2 zakażonych). Podczas wyjazdu oprócz wypoczynku i relaksu wspólnie spotykaliśmy się wieczorami na zajęciach edukacyjnych m.in. z komunikacji, asertywności czy zakresu medycznego, zakresu prawa i opieki socjalnej. Po raz kolejny w obozie nie uczestniczył żaden wolontariusz (ze względu na małe środki finansowe), starsze dzieci w czasie zajęć opiekowały się młodszymi. Na obozie wspólnie biesiadowaliśmy – 1 raz robiliśmy grila i raz zabawę taneczną, połączoną z uroczystą kolacją i quizami. Były również zabawy i konkursy dla dzieci, upominki. W grupie zwiększyło się poczucie bezpieczeństwa, przynależności do grupy, a także zespolenie. Potworzyły się znajomości, przyjaźnie, które trwają po dzisiejszy dzień. W czasie zajęć i rozmów indywidualnych dużym problemem wśród kobiet zakażonych okazała się samotność, życie w pojedynkę (kobiety wdowy). **Ponadto pojawił się bardzo ważny aspekt: Kiedy mówić dziecku o jego zakażeniu / kiedy mówić dziecku o swoim zakażeniu.** Z pojedynczych rozmów, wynika, że jest to bardzo duży problem. Rodzice (głównie matki) bardzo często nie radzą sobie w takich sytuacjach, nie są przygotowane na takie rozmowy, boją się reakcji najbliższych, odrzucenia. Często taki strach przemienia się w długotrwały lęk, któremu towarzyszy depresja.

Cel ogólny programu:

- Wsparcie psychiczne dla osób zakażonych wirusem HIV i chorych na AIDS, oraz ich rodzin poprzez uczenie się korzystania z własnych osobistych zasobów w radzeniu sobie z trudnościami życiowymi i radościami,
- Wsparcie psychiczne dla Wolontariuszy pracujących na rzecz osób seropozytywnych,
- Wzmacnianie motywacji ludzi z HIV do leczenia antyretrowirusowego, motywacji do powrotu do aktywności zawodowej i społecznej.

Cel szczegółowy:

Pomoc psychologiczna, społeczna, socjalna – grupy samopomocowe dla osób seropozytywnych, wyjścia integracyjne i wyjazd integracyjno- rehabilitacyjny dla osób z HIV/AIDS – pomoc w przełamywaniu barier i nietolerancji społecznej,
Szkolenie i doksztalcenie osób seropozytywnych – wzrost wiedzy,
Szkolenia dla rodzin i najbliższych osób seropozytywnych w zakresie profilaktyki i prewencji HIV/AIDS,
Profilaktyka, prewencja,
Nabycie umiejętności znajdowania i dbania o swój czas relaksu i wypoczynku,
Integracja w środowisku osób seropozytywnych z aktywizacją społeczną i zawodową,

Cele szczegółowe, które były przyjęte w programie zostały, zatem w pełni zrealizowane.

Program **“NIC O NAS BEZ NAS” – SKIEROWANY DO OSÓB SEROPOZYTYWNYCH** jego poszczególne elementy jak: wyjścia integracyjne, szkolenie, wyjazd integracyjno – rehabilitacyjny były prowadzone przez Stowarzyszenie już po raz kolejny. Mamy nadzieję, że w kolejnych latach będą również prowadzone tego typu zadania. Nie można przerwać tych inicjatyw i nie chcemy, gdyż jest to cykl podjętych działań, za którymi stoją konkretni ludzie, którzy oczekują wsparcia i pomocy. A niestety zwiększa się liczba oczekujących na pomoc i korzystających z oferty Stowarzyszenia. Z doświadczenia wiemy, że takie spotkania, wyjazdy bardzo integrują, podbudowują psychicznie osoby seropoztywne, szczególnie te, które o swoim zakażeniu wiedzą od niedawna i często są bardzo zagubione, samotne, bezradne.

Problemy, jakie pojawiły się w realizowanym projekcie, wynikały ze zbyt małych środków finansowych. Tym samym nie mogliśmy poszerzyć kręgu osób korzystających z naszych usług. Szczególnym powodzeniem cieszył się wyjazd rehabilitacyjny, na który swój udział zgłosiło wiele osób, jednak z prozaicznego powodu (braku dużych funduszy finansowych) nie mogliśmy poszerzyć kręgu uczestników. Wyjazd był atrakcyjny, gdyż uczestnicy nie pokrywali żadnych kosztów uczestnictwa, żadnych wpłat.

Nowością w programie wsparcia było zakupienie dla pacjentów z HIV+ szczepionek przeciw grypie, WZW typu B dla pacjentów na kwotę 2500 zł. Sponsorem była firma farmaceutyczna.

Ewaluacja programu prowadzona była na podstawie:

- listy obecności – na spotkaniach grupowych, szkoleniu,
- program szkolenia,

- podsumowania końcowego przez wszystkich uczestników (informacje zwrotne – ustne), po obozie rehabilitacyjnym, spotkaniach grupowych,
- informacji na stronie internetowej Stowarzyszenia o realizowanym projekcie,
- ankiet skierowanych do uczestników wyjść integracyjnych, spotkań grupowych. W ankiecie były postawione cztery pytania: Po raz trzeci przeprowadziliśmy taką ankietę:
 1. Czy uważasz, że takiego typu działalności Stowarzyszenie „DA DU” jest potrzebne?
 - 100 % odpowiedzi TAK
 2. Czy brałeś/ brałaś udział w imprezach organizowanych przez Stowarzyszenie?
 - wyjścia integracyjne – kino, kawiarnia, grill, Wigilia - 89 %
 - obóz rehabilitacyjny – 79 %
 - spotkania samopomocowe – 88 %
 - konferencje, zjazdy – 11 %
 - wspólne wyjścia z dziećmi – 91 %
 - wspólne spędzania spotkań świątecznych- Wigilia, Boże Narodzenie – 93%.
 3. Czy uważasz, że jest zapotrzebowanie na tego typu działalność?
 - 98 % TAK
 4. Co chciałabyś / chciałbyś zmienić w działalności Stowarzyszenia „DA DU”?
 - 96% NIC,
 - inne odpowiedzi: otrzymać pomoc finansową, więcej wyjazdów i spotkań, związać się z kimś poprzez takie spotkania, otrzymać pomoc prawną, medyczną
- fotografie ze spotkań i wyjść integracyjnych,
- informacji w mediach o działalności „DA DU”.

Partnerami w realizacji projektu byli: Zachodniopomorski Urząd Wojewódzki, firmy farmaceutyczne: ABBOTT, MSD a także Poradnia Nabytych Niedoborów Immunologicznych, Klinika Chorób Zakaźnych i Hepatologii w Szczecinie.

□ *Seminarium ogólnopolskie dla Kobiet KOBIEȚA a AIDS*

Wdrożony program miał na celu skupienie, aktywizację kobiet seropozytywnych z całej Polski.

W Polsce nie ma obecnie organizacji, któryby zajmowała się wyłącznie i tylko kobietami z HIV. W programach regionalnych – szczególnie warszawskim i szczecińskim są

organizowane pojedyncze spotkania, akcje dla kobiet, ale aktywności te ograniczone są granicami gminy albo województwa.

Od wielu lat istnieje taka potrzeba regularnego spotykania się kobiet seropozytywnych z rejonów całej Polski.

Celem spotkania było:

Poprawa jakości życia kobiet i ich rodzin dotkniętych problematyką HIV/AIDS.

Poprawa jakości i dostępności świadczeń medycznych, socjalnych, prawnych.

Ograniczenie rozprzestrzeniania się zakażeń HIV drogą kontaktów seksualnych, odmatczyńskich, droga krwi.

Cele szczegółowego:

1. Edukacja kobiet żyjących z HIV/AIDS w zakresie higieny, diety, relaksu, zasad bezpieczniejszego seksu, komunikacji i dostarczenie informacji na temat pomocy społecznej, przepisów prawa,
2. Aktywizacja zawodowa i społeczna,
3. Dotarcie i objęcie opieką psychoterapeutyczną około 36 kobiet żyjących z HIV/AIDS:
 - Obniżenie napięcia spowodowanego „życiem z HIV”,
 - tworzenie sieci nieformalnej pomocy wśród kobiet,
 - uczenie korzystania z własnych osobistych zasobów w radzeniu sobie z trudnościami życiowymi i radościami,
 - nabycie umiejętności znajdowania i dbania o swój czas relaksu i wypoczynku.,
4. Zintegrowanie środowiska kobiet żyjących z HIV/AIDS
5. Przełamywanie barier, nietolerancji społecznej i przełamywanie stereotypów kreowanych przez media, oraz osoby odpowiedzialne przez politykę zdrowotną, społeczną,
6. Uzyskanie szacunku i wsparcia w stosunku do decyzji dotyczącej prokreacji
7. Wymiana doświadczeń pomiędzy uczestnikami projektu,
8. Ewaluacja życia warunków osób seropozytywnych.
9. Profilaktyka, prewencja.

W spotkaniu uczestniczyło 36 kobiety z całej Polski, z następujących województw:

- zachodniopomorskie – 7 osób,
- mazowieckie – 8 osób,
- lubuskie – 2 osoby,
- pomorskie – 3 osoby,
- śląskie – 5 osób,
- dolnośląskie – 2 osoby,

- małopolskie – 3 osoby,
- wielkopolskie – 1 osoby,
- łódzkie – 3 osoby,
- warmińsko – mazurskie – 1 osoba ,
- kujawsko – pomorskie – 1 osoba.

Niestety po raz kolejny nie było żadnej uczestniczki z województwa świętokrzyskiego. Prawdopodobnie spowodowane jest to tym, że na tym terenie nie ma żadnej organizacji NGO, która zajmowałaby się osobami seropozytywnymi, a przez to jest nam trudniej dostać się do takich osób. W seminarium po raz pierwszy uczestniczyło 15 kobiet (6 kobiet były po raz pierwszy na spotkaniu organizowanym dla osób seropozytywnych), stanowiło to 41, 60 % całości wszystkich osób zaproszonych. Dwie kobiety były bardzo świeżo po otrzymaniu wyniku dodatniego na HIV.

Seminarium rozpoczęło się we wtorek 10 sierpień 2009 r.

10.08.2009 Poniedziałek:

15:00 – 15:15 Rozpoczęcie seminarium.

15:15 – 17:30 Zajęcia interaktywne – integracyjne. Justyna Bągorska, Joanna Gałąj – 3 godz.

18.00 - Kolacja

19:00 – 20:30 - Zajęcia interaktywne – Mocne strony. Jak się nie poddać chorobie - Jolanta Świerczewska Parzuch – 2 godziny

11.08.2009 Wtorek

9.00 - śniadanie

10:00 – 11:30 Zajęcia interaktywne- 2 godziny

I grupa „Jak rozmawiać z lekarzem, żeby mnie słyszeli” – Marta Prokopczyk, Joanna Gałąj

II grupa „Moje twórcze inspiracje”- Justyna Bągorska/Jolanta Świerczewska Parzuch

11.30-12.00- Przerwa na kawę, herbatę

12:00 – 13:30 Zajęcia interaktywne- 2 godziny

I grupa „Moje twórcze inspiracje”- Justyna Bągorska/Jolanta Świerczewska Parzuch

II grupa „Jak rozmawiać z lekarzem, żeby mnie słyszeli” – Marta Prokopczyk, Joanna Gałąj

13.30 - obiad

15:15 – 16:00 Przedstawienie Jakość życia kobiet seropozytywnych w Polsce. – Justyna Bągorska, Joanna Gałąj

16.00- 18.15 Wykład. Dariusz Wojtko, Marta Prokopczuk. Opieka społeczna. Jak z niej skorzystać. Druki, wnioski, podanie. Terminy. Wywiad środowiskowy- 3 godz.

18.30 Kolacja

12.08.2009 Środa

08:15 – 09:00 Zajęcia interaktywne – ruchowe. 1 godz. Jola Trojan

9.00 Śniadanie

10:00 – 11:30 Wykład: Wirusowe zapalenia wątroby (HCV, HBV) u kobiet z HIV. Jak sobie radzić z interferonem..... Dr med. Anita Wnuk Poradnia Hepatologii Szczecin.- 2 godz.

11.30-12.00 Przerwa na kawę, herbatę

12:00 – 14:15 Zajęcia Interaktywne- 3 godziny

I grupa Jolanta Trojan - Moje mocne strony, mój mocny kręgosłup – jak zatrzymać pozytywną postawę.

II – grupa Jola Świerczewska Parzuch – Psychospołeczne aspekty HIV/AIDS.

14.30 Obiad

16:00 – 18:15 Zajęcia interaktywne- 3 godz.

I grupa Jola Świerczewska Parzuch – Psychospołeczne aspekty HIV/AIDS.

II grupa Marta Prokopczyk – Jak radzić sobie w XXI wieku z zakażeniem HIV i kobiecością.

19.30 Kolacja uroczysta

Po kolacji odbyły się również konsultacje indywidualne z pracownikiem MOPR – u oraz radcą prawnym, rehabilitantem, pracownikiem socjalnym, psychologiem, lekarzem zakaźnikiem.

13.08.2009 Czwartek

08:00 - 08:45 Zajęcia interaktywne. – Jola Trojan- 1 godzina

9.00 Śniadanie

10:00 – 13:00 Wykład: „Dieta w zakażeniu HIV”. Małgorzata Kłys Rachwalska Poradnia Nabytych Niedoborów Immunologicznych Szczecin.

13.00-13.15- Przerwa na kawę, herbatę

13.15-14.45- Wykład: Skutki uboczne leczenia antyretrowirusowego, jak sobie z tym radzić. Dr med. Anita Olczak Klinika Chorób Zakaźnych Bydgoszcz.

14.45 Obiad

16.00.- 18.15- Wykład: „Specyfika zakażenia HIV u kobiet”. Dr med. Anita Wnuk Poradnia Nabytych Niedoborów Immunologicznych Szczecin.- 3 godz.

18.15- kolacja

Po kolacji konsultacje z psychologiem, pracownikiem socjalnym, prawnikiem. Lekarzem zalaźnikiem.

19.00 – 22.00– Grupa Wsparcia dla kobiet- Justyna Bagorska, Joanna Gałaj

14.08.2009 Piątek

8:00 – 9:30 . Zajęcia interaktywne. – Jola Trojan – 2 godziny

9.30 Śniadanie

10:30 – 13:30 Wykład: „Genotypowanie, dlaczego.....i skąd” Dr med. – Miłosz Parczewski – Klinika Chorób Zakaźnych i Hepatologii PAM Szczecin.- 4 godz.

13.45 - Obiad

15.30 – 17.45 Zajęcia warsztatowe w II grupach: 3 godz.

I grupa – Joanan Gałaj, Jolanta Świerczewska Parzuch – Ja jako kobieta w XXI wieku.

II grupa – Justyna Bagorska, Marta Prokopczyk – Seksualność kobiet a HIV.

19.00 – 22.00– Grupa Wsparcia dla kobiet- Justyna Bagorska, Joanna Gałaj

15.08.2009 Sobota

8:00 – 8:45. Zajęcia interaktywne.– Jola Trojan

9. 00 Śniadanie

11.00 – 13.15 Zajęcia warsztatowe w II grupach: 3 godz.

II grupa – Joanan Gała, Jolanta Świerczewska Parzuch – Ja jako kobieta w XXI wieku.

I grupa – Justyna Bagorska, Marta Prokopczyk – Seksualność kobiet a HIV.

13.30 Obiad

15.30 – 17.45 Zajęcia warsztatowe w II grupach – 3 godziny

II grupa – Marta Prokopczyk - – Jestem samodzielna. Jestem wolna. Jestem niezależna. HIV mi nie przeszkadza.

I grupa – Jolanta Świerczewska Parzuch – Pozytywnie w związku. HIV mi nie przeszkadza.

18:00 Zakończenie, ewaluacja

W projekcie brali udział specjaliści z różnych dziedzin. Pełnili oni rolę wykładowców, konsultantów, osób prowadzących zajęcia interaktywne, warsztatowe, oraz grupę wsparcia. W załączeniu program seminarium, w którym są wyszczególnieni prowadzący zajęcia. Byli to lekarze zakaźnicy, specjaliści terapii uzależnień, psycholog, socjolog, pracownik społeczny, prawnik, konsultanci HIV/AIDS, edukatorzy HIV/AIDS, a także osoba która ma ukończoną szkółkę trenerów I stopnia Polskiego Towarzystwa Psychologicznego i umiejętność prowadzenia profesjonalnie zajęć warsztatowych.

Ewaluacja programu prowadzona była na podstawie:

- listy obecności z warsztatów i wykładów,
- streszczenia seminarium,
- program seminarium – dołączony do sprawozdania,
- podsumowania końcowego przez wszystkich uczestników (informacje zwrotne – ankieta ewaluacyjna),
- fotografie ze spotkania,
- informacji umieszczonej na stronie internetowej Stowarzyszenia DA DU, Bądź z nami, oraz na stronie internetowej Cd4.

Z ankiety przeprowadzonej po zajęciach seminaryjnych przez uczestniczki wynikało:

- Czy jesteś usatysfakcjonowana pobytem na seminarium KOBIEȚA a AIDS?

TAK

NIE

NIE MAM ZDANIA

100 % kobiet odpowiedziało, że tak

- Jak oceniasz organizację wyjazdu w skali od 1 do 5

1 – minimum,

5 – maksimum

a) warunki mieszkaniowe 1.....2.....3.....4.....5

max – 91,20 % uczestniczek, dobrze – 6,1 % uczestniczek

b) posiłki 1.....2.....3.....4.....5

max – 83,20 % uczestniczek, dobrze 9,80 % uczestniczek, średnio 6,50 %

c) zajęcia warsztatowo, zajęcia wykładowe 1.....2.....3.....4.....5

max – 92,70 % uczestniczek, dobrze 4,90 % uczestniczek

d) wieczorne spotkania integracyjne w grupie 1.....2.....3.....4.....5

max – 87,00 % uczestniczek, dobrze – 4,40 % uczestniczek, średnio -8,60 %

e) inne, jakie 1.....2.....3.....4.....5

**klimat, atmosferę, pogodę, zajęcia ruchowe, tańce, zajęcia z dekorowania wnętrz,
kolacja**

max – 100%

- Jak oceniasz atmosferę w grupie. Jak się czułaś.....

Wszystkie uczestniczki odpowiadały: dobrze, bardzo dobrze, super, miło, doskonale, dobra atmosfera, wesoło, czułam się fantastycznie, jak w rodzinie.

15 kobiet było po raz pierwszy na spotkaniach dla osób z HIV/AIDS i jest bardzo zadowolona z tego wyjazdu, zmotywuje je to do uczestnictwa w innych.

- Czy na przyszłość organizator powinien uwzględnić jakieś zmiany

NIE- 65, 00 %

TAK, jeśli tak to jakie: **35, 00 %:**

- **więcej wolnego czasu**
- **więcej dni**
- **przyjazd seksuologa**
- **więcej wykładów**
- **więcej zajęć warsztatowych**
- **możliwość przyjechania z dziećmi**

- Czy pobyt na seminarium w Ustroniu Morskim przyniósł Tobie „osobiste korzyści”

TAK, jeśli tak to jakie – **100, 00 %:**

- **ćwiczenia gimnastyczne, praca z ciałem**
- **leczenie nowe wiadomości, nowinki, skutki uboczne leczenia,**
- **zrelaksowałam się,**
- **wykład z HCV- leczenie interferonem,**
- **kontakty, wsparcie, poznanie nowych osób**
- **nie czuję się taka samotna, mogłam z kimś porozmawiać**
- **polepszyła mi się kondycja fizyczna, poprawił mi się nastrój,**
- **nowe znajomości, lepsze samopoczucie,**
- **odpoczęłam, spotkanie było w wakacje,**
- **dużo zajęć warsztatowych – przez co mogłam zastanowić się trochę nad sobą.**

W seminarium głównym partnerem było Krajowe Centrum ds. AIDS. Pozostali sponsorzy to: Zachodniopomorski Urząd Wojewódzki, firma farmaceutyczna Bristol Myers Squibb, Abbott, GlaxoSmithKline, Roche Polska oraz organizacje pozarządowe ze Szczecina i Warszawy: DA DU, Bądź z nami.

Planujemy kontynuację programu seminarium dla kobiet w roku następnym. Program spotyka się z dużym zainteresowaniem ze strony środowiska.

□ *Profiliada*

Zakładanym celem realizacji projektu PROFILIADA w 2009 roku było wdrożenie i realizacja nowoczesnych, profesjonalnych, psychospołecznych programów profilaktycznych skierowanych do młodzieży ponadgimnazjalnej i studentów uczących postaw i umiejętności służących zdrowemu i trzeźwemu stylowi życia. Powyżej opisany cel zrealizowano poprzez przedstawienie uczestnikom za pomocą odpowiednio dobranych tematycznie dzieł filmowych sytuacji trudnych, stresujących, a nawet patologicznych, z jakimi mogą zetknąć się w rzeczywistości: w sytuacjach rodzinnych, życiu szkolnym, w grupach rówieśniczych, za pośrednictwem mediów, który *stanowił pierwszy etap realizacji projektu*.

Tematyka filmów objęła:

- zagadnienia związane z wchodzeniem w dorosłość: pytania o tożsamość, problem tolerancji, odpowiedzialności za siebie i innych, pytania egzystencjalne (o sens życia, choroby, śmierci)
- zagrożenia zdrowia psychicznego i prawidłowego funkcjonowania społecznego: negatywne emocje, brak oparcia w rodzinie i najbliższym otoczeniu, uzależnienia, przemoc, przestępczość.

W bieżącym roku realizacji projektu PROFILIADA przedstawiono filmy takie jak:

1. „Że życie ma sens”, produkcja: Polska, 2000 scenariusz i reżyseria: Grzegorz Lipiec, **projekcja odbyła się dnia 18 maja 2009 roku.**

Akcja filmu rozgrywa się na jednym z osiedli w zachodniej Polsce. Grupa przyjaciół z podwórka znajduje sposób na prowincjonalną stagnację w amatorskiej twórczości filmowej. Niespodziewanie pojawia się chłopak z sąsiedztwa z nowymi pomysłami... Oprócz imprez techno i rozrywkowych wieczorów w osiedlowej knajpie oferuje również eksperymenty z narkotykami.

2. „Nasza klasa”, produkcja: Estonia, 2007 scenariusz i reżyseria: Ilmar Raag, **projekcja odbyła się dnia 01 czerwca 2009 roku.**

"Nasza klasa" jest przede wszystkim wiwisekcją przemocy: obrazem przedstawiającym w sposób drastyczny i dosłowny, jak przemoc rodzi przemoc. Reżyser prowadzi nas poprzez szkolne korytarze, opowiadając historię chłopca prześladowanego przez całą klasę. Nie wiemy do końca, jaka jest geneza tej niechęci, chłopak bowiem nie różni się specjalnie wyglądem, a jednak odstaje od reszty. Pozbawiony instynktu zachowawczego nie tylko

nie jest w stanie, ale nawet nie próbuje wyzwolić się z roli ofiary. W pewnym momencie w jego obronie stanie jeden z jego prześladowców. Logika sytuacji jest bezlitosna, a narastający konflikt - nieuchronny. Z jednej strony ta analiza przemocy to także prawie że biologiczny opis zachowań stadnych, z drugiej - portret moralnego konformizmu.

3. „Reguły kłamstwa”, produkcja: Czechy, 2006 scenariusz i reżyseria: Robert Seulek, projekcja odbyła się dnia 15 czerwca 2009 roku.

Dwanaścioro ludzi usiłuje wyjść ze swoich nałogów i opuścić społeczny margines, na który zepchnęły ich własne słabości. „Obym znalazł siłę zmienić to, co zmienić mogę i pogodzić się z tym, czego zmienić nie mogę; i niech potrafię te dwie rzeczy od siebie oddzielić” – motto to przyświeca odciętem od świata, zamkniętem w ośrodku terapeutycznym na dalekiej czeskiej wsi rekonwalescentom.

4. „Fala”, produkcja: Niemcy, 2008 scenariusz i reżyseria: Dennis Hansel, projekcja odbyła się dnia 28 września 2009 roku.

Mając do wykonania tygodniowy projekt, nauczyciel Rainer Wenger proponuje swoim uczniom przeprowadzenie eksperymentu, dzięki któremu będą mogli lepiej zrozumieć, na czym polegają totalitarne rządy. Zaczyna się swoista gra z podziałem na role z tragicznym zakończeniem. W ciągu kilku dni wprowadzona dyscyplina i poczucie więzi społecznej przeradzają się w prawdziwy ruch: FAŁĘ. Trzeciego dnia eksperymentu uczniowie zaczynają bojkotować i straszyć innych. Kiedy pojawiają się pierwsze wybuchy przemocy, nauczyciel postanawia przerwać eksperyment. Niestety jest już na to za późno. FAŁA wyrwała się spod kontroli...

5. „Sztuka płakania”, produkcja: Dania, 2007 scenariusz: Bo Hr. Hansen, reżyseria: Peter Schønau Fog, projekcja odbyła się dnia 12 października 2009 roku.

Potwory czy ludzie? Kazirodstwo, pedofilia, dysfunkcjonalność rodziny w ujęciu odbiegającym od stereotypów. "Sztuka płakania" to naznaczona groteską, po mistrzowsku nakręcona opowieść, która śmiechem próbuje oswoić problem molestowania nieletnich. Zaściankowe życie na jutlandzkiej prowincji poznajemy z punktu widzenia niewinnego nastolatka. 11-letni chłopiec nie rozumie, jaki jest prawdziwy powód użalania się nad sobą ojca, co mężczyzna próbuje w ten sposób wskórać. W związku z tym narracja prowadzona przez chłopca obfituje w wiele komicznych komentarzy. Śmiech jednak więźnie w gardle wraz z pojawieniem się na ekranie obrazów ukazujących wykorzystywanie dzieci. Tragedia dojrzewających postaci jest tym bardziej przejmująca,

że prezentowane obrazy są interpretacją faktów z życia prawdziwego człowieka (film został oparty na autobiograficznej powieści jutlandzkiego dramaturga Erlinga Jepsena). Wszystkie projekcje filmowe odbyły się w „Kinie Zamek” Zamku Książąt Pomorskich w Szczecinie. W każdej projekcji filmowej przepływowo uczestniczyło około 50 osób.

Drugim etapem realizacji projektu podobnie jak w ubiegłym roku stanowiły zajęcia wykładowo – warsztatowe dla uczestników projekcji filmowych, których celem była analiza przedstawionych w filmach problemów psychologicznych i społecznych.

Warsztaty oparte zostały na twórczych i aktywnych metodach pracy: „burza mózgu”, praca w małych grupach, co umożliwiło młodym ludziom pracę bez nachalnej ingerencji osoby dorosłej oraz mikrowykłady. Dodatkowym atutem takich zajęć jest umożliwienie uczestnikom wyrażać swoje odczucia, pozwalają na aktywne słuchanie tego, co mówią inni.

W trakcie zajęć uczestnicy poproszeni zostali o wypełnienie anonimowych ankiet ewaluacyjnych, w których jako istotny wskazano fakt, iż zajęcia warsztatowo-wykładowe nie były prowadzone w szkole, uczelni argumentując to swobodniejszą atmosferą w trakcie zajęć, co pozwoliło na łatwiejsze wypowiedzianie się i udziałem w zajęciach związanych z brakiem poczucia oceniania. Wszystkie zajęcia warsztatowo – wykładowe podobnie jak w roku ubiegłym odbyły się w Poradni Nabytych Niedoborów Immunologicznych w Szczecinie.

Podczas zajęć jak i projekcji filmowych uczestnicy mieli do dyspozycji drobny poczęstunek oraz kawę, herbatę, wodę.

Rekrutację prowadzona była:

1. Zespół Szkół Nr 1 w Pyrzycach ul. Lipiańska 2,
2. Zespół Szkół Nr 2 w Pyrzycach ul.
3. Liceum Ogólnokształcące w Białogardzie ul. Grunwaldzka 46
4. Zespół Szkół w Drawski Pomorskim
5. Zespół Szkół nr 5 w Szczecinku ul. Koszalińska 81
6. Zespół Szkół Budowlanych w Szczecinie ul. Unisławy 32/33,
7. Zachodniopomorskie Centrum Edukacyjne w Szczecinie, ul. Hoża 6,
8. Uniwersytet Szczeciński,
9. Pomorska Akademia Medyczna,
10. Bursa szkolna ul. Zygmunta Starego 1 w Szczecinie,
11. Liceum Ogólnokształcące NR 1 w Szczecinie,

12. Liceum Ogólnokształcące nr 3 w Szczecinie,
13. Liceum Ogólnokształcące nr 7 w Szczecinie,
14. Liceum Ogólnokształcące nr 8 w Szczecinie,
15. Liceum Ogólnokształcące nr 9 w Szczecinie,
16. Liceum Ogólnokształcące nr 10 w Szczecinie,
17. Liceum Ogólnokształcące nr 12 w Szczecinie,
18. Zespół Szkół Ponadgimnazjalnych w Nowogardzie ul. Piłsudskiego 21
19. NZOZ Monar w Marianówku

W ramach realizacji projektu:

1. Przeprowadzono działania promocyjno – rekrutacyjne;
2. Przeprowadzono wszystkie zakładane elementy edukacyjne tj. projekcje filmowe oraz warsztaty/wykłady;
3. Łączna liczba odbiorców bezpośrednich to około 300 osób.
4. Beneficjentami projektu była głównie młodzież ponadgimnazjalna.

Głównym partnerem projektu był zachodniopomorski Urząd Marszałkowski.

□ *Telefon Zaufania*

Główny cel programu: Podnoszenie świadomości społecznej w tematyce HIV/AIDS, HCV, HBV, przemocy, środków zmieniających świadomość – narkotyki, alkohol; mieszkańców Szczecina – poprzez Telefon Zaufania.

Poradnictwo telefoniczne – działalność informacyjno, edukacyjna dla mieszkańców Szczecina, dyżury odbywały się cyklicznie w każdy wtorek i piątek w godz. do 18.00 do 20.00. Telefon Zaufania przy Stowarzyszeniu funkcjonuje już od 9 lat i jest rozpoznawalnym znakiem na terenie gminy miasta Szczecin. W miesiącach czerwcu, wrzesień, październiku udzielono najwięcej konsultacji. Średnio na dyżurze doradca, terapeuta udzielał 3, 4 porad telefonicznych. Na uwagę zasługuje fakt, że osoby dyżurujące zauważają, że mamy swoich stałych odbiorców. Klienci bardzo często przy ponownych sytuacjach kryzysowych korzystają z poradnictwa telefonicznego.

Doradca, terapeuta dyżurny udzielał informacji wszystkim kontaktującym się z tym numerem, najczęściej byli to młodzi ludzie, mężczyźni i kobiety podejmujące ryzykowne zachowania oraz osoby korzystające z pomocy Stowarzyszenia.

Zakres tematyczny udzielanych konsultacji był następujący:

- gdzie w Szczecinie można wykonać badania na obecność przeciwciał anti-HIV

- czy bezpłatnie i anonimowo można wykonać badania na obecność przeciwciał anti- HIV
- jak długo się czeka na wynik badania na obecność przeciwciał anti- HIV
- po jakim czasie od sytuacji ryzykownej można wykonać badanie na obecność przeciwciał anti-HIV
- czy przebywając w jednym pomieszczeniu z osobą zakażoną wirusem HIV może dojść do zakażenia
- jakie są drogi zakażenia wirusem HIV
- objawy występujące przy zakażeniu wirusem HIV
- w jaki sposób należy się zachować kiedy pęknie prezerwatywa?
- jak zmusić, zmotywować partnera , aby wykonał test na obecność przeciwciał anti-HIV
- jakie testy są najbardziej wiarygodne, aby jak najszybciej stwierdzić zakażenie wirusem HIV
- czy prezerwatywa chroni przed zakażeniem wirusem HIV
- czy poprzez barnie narkotyków donosowo można zakazić się wirusem HIV

Osoby dzwoniące na Telefon Zaufania opisują różne sytuacje życiowe i proszą o analizę, w jakim stopniu są to sytuacje narażające na zakażenie wirusem HIV. Daje się zauważyć z roku na rok, że tematyka rozmów zostaje poszerzona o zakażenia wirusami hepatotropowymi (WZW typu B, C) oraz innymi chorobami przenoszonymi drogą płciową – kiła, rzeżączka, chłamydia.

Dzwoniący o Telefonie Zaufania dowiadują się z prasy lokalnej, internetu a także ulotek i naklejek, którymi dysponuje Stowarzyszenie DA DU. Ulotki i naklejki zostały rozesłane do szczecińskich szkół ponadgimnazjalnych, policji, Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie, Straży Miejskiej oraz dostarczone do szczecińskich organizacji pozarządowych.

Adresatami projektu byli mieszkańcy miasta Szczecina – tj. dorośli, młodzież, dzieci. Większość jednak dzwoniących stanowili mężczyźni. Liczba odbiorców programu tj. dzwoniących kształtowała się podczas jednego dyżuru – 3, 4.

Miesięcznie udzielano następującej liczby porad:

Styczeń - 26

Luty - 23

Marzec - 25

Kwiecień -24

Maj -25

Czerwiec -29

Lipiec -24

Sierpień -25

Wrzesień -31

Październik – 29

Listopad - 25

Grudzień - 26.

Łącznie w roku 2009 udzielono 312 porad telefonicznych.

Ewaluację programu prowadzono na podstawie:

- informacji umieszczonej na stronie internetowej Stowarzyszenia DA DU o działalności telefonu zaufania,
- ilości dzwoniących telefonów na dyżurach Stowarzyszenia DA D – zeszyt wpisów,
- ilości rozdanych ulotek, materiałów edukacyjnych podczas konferencji, akcji edukacyjno – profilaktycznych.

W programie głównym partnerem była Gmina Miasta Szczecin, ponadto firma farmaceutyczna MSD.

□ *Profilaktyczny tramwaj*

Główny cel programu TRAMWAJ PROFILAKTYCZNY to:

1. Rozpowszechnienie wiedzy wśród mieszkańców Szczecina na temat negatywnych skutków zażywania środków psychoaktywnych (alkohol, narkotyki, leki, dopalacze).
2. Propagowanie zdrowego stylu życia i spędzania wolnego czasu.
3. Propagowanie zmiany szkodliwego zachowania (alkohol, narkotyki, przypadkowy seks) na zdrową, konstruktywną aktywność.
4. Dostarczenie wiedzy na temat form pomocy i organizacji zajmujących się problemami narkomanii.
5. Propagowanie zasad bezpieczniejszego seksu.

Ewaluacja zrealizowanych działań oraz dotychczasowe doświadczenie pracowników naszej organizacji wskazuje, że odbiorcy naszego programu tj. mieszkańcy miasta Szczecina posiadają małą wiedzę na temat środków zmieniających świadomość, a co za tym idzie podejmują często ryzykowne zachowania seksualne. Nie wiedzą gdzie można zrobić badania w kierunku HIV. Jak uchronić się przed zakażeniem HIV. Jakie są drogi zakażeń (około 30 % osób biorących udział w konkursach uważało, że na basenie można się zakazić wirusem HIV,

a także to, że komary przenoszą wirusa HIV). Część osób biorących udział w akcji konkursowej (szczególnie mężczyźni) nie zaliczała marihuany do narkotyków, a dopalacze uważa za coś bardzo bezpiecznego i legalnego.

Uczestnicy przejazdu Profilaktycznym Tramwajem w rozmowach mówili, że takie akcje powinny być częstsze, gdyż przybliżają problem zdrowego stylu życia, zwiększają wiedzę na temat środków zmieniających świadomość, HIV/AIDS, zasad bezpieczniejszego seksu. A wszystko to odbywa się w miłej i przyjaznej atmosferze, w ich codzienności, kiedy nie spieszą się do pracy, szkoły (wszystkie przejazdy odbywały się w soboty).

Adresatami projektu byli mieszkańcy miasta Szczecina – tj. dorośli, młodzież, dzieci. Liczba odbiorców podczas jednego przejazdu wahała się w granicach 350 – 400 osób. **Trzy przejazdy odwiedziło i skorzystało z akcji około 1050- 1200 osób.** Dane takie wynikają z ilości wydanych ulotek, materiałów edukacyjnych, przeprowadzonych konkursów a co za tym idzie nagród – gadżetów, ilość rozdanych prezerwatyw. Głównymi odbiorcami i osobami zainteresowanymi w projekcie były osoby młode – to jest średnia wieku od 18- 30 lat. Zauważyliśmy większe zainteresowanie ze strony kobiet, które częściej zadawały pytania, dopytywały i korzystały z fachowej wiedzy.

Ewaluację programu prowadzono na podstawie:

- rozmów indywidualnych z osobami podczas przejazdu tramwajem (informacje zwrotne)
- streszczenia programu,
- fotografie ze spotkania,
- informacji umieszczonej na stronie internetowej Stowarzyszenia DA DU, stronie internetowej Krajowego Centrum ds. AIDS, biuletynu Kontry,
- informacji w wiadomościach szczecińskich w Kronice Szczecińskiej w dniu 12.09.2009 o godz. 18.00 (telewizja TV3 uczestniczyła z nami w przejeździe tramwajem podczas pierwszej godziny przejazdu),
- informacji w Głosie Szczecińskim w dniu 09.09.2009 r.,
- ilości osób badających się w kierunku HIV i innych chorób przenoszonych drogą płciową w programie Bordernet (podczas przejazdu uczestnicy akcji otrzymywali takie informacje o możliwości skorzystania z testowania),
- ilości dzwoniących telefonów na dyżurach Stowarzyszenia DA DU,
- ilości rozdanych ulotek, materiałów edukacyjnych, prezerwatyw.

□ *Wolontariat*

- Spotkania comiesięczne dla wolontariuszy,
- Praca wolontariuszy przy konferencji PTN AIDS, spotkaniach Bordernetu, seminarium ogólnopolskim KOBIEŃTA a AIDS, oraz obozie integracyjno – rehabilitacyjnym dla osób seropozytywnych, a także praca przez dwa miesiące przy Telefonie Zaufania HIV/AIDS
- Praca wolontariuszy na oddziale, w domach, przy tłumaczeniu, pisaniu projektu,
- Szkolenie wolontariuszy DA DU.

Wolontariat w Służbie Miasta Szczecin. Łącznie wolontariusze w 2008 roku przepracowali **1 225 godz.** X 20 zł, co daje w przeliczeniu na stawkę płacową 26 200 zł. Następujący wolontariusze przepracowali:

- Wanda – 250 godz.
- Justyna – 365 godz.
- Anita – 80 godz.
- Ewa – 150 godz.
- Damian- 80 godz.
- Małgosia – 120 godz.
- Karolina – 80 godz.
- Luiza – 100 godz.

Wolontariat realizowany był ze środków Firm farmaceutycznych Abbott, BMS.

Partnerami byli Poradnia Nabytych Niedoborów Immunologicznych, Klinika Chorób Zakaźnych i Hepatologii, Stowarzyszenie „Bądź z nami”. ZOTRiPDU „Powrót z U”, MONAR, Miejski Ośrodek pomocy Rodzinie.

Osoby pracujące, na co dzień w Stowarzyszeniu.

- Prof. Nauk medycznych Anna Boroń – Kaczmarska – Konsultant, członek honorowy w Stowarzyszeniu “DA DU”.
- Dr Magdalena Leszczyszyn - Pynka – lekarz, specjalista chorób zakaźnych, członek Zarządu Stowarzyszenia, od początku współpracuje ze Stowarzyszeniem „DA DU” i

Poradnią Nabytych Niedoborów Immunologicznych. Prowadzi zajęcia edukacyjne i szkoleniowe w Stowarzyszeniu dla podopiecznych i osób zainteresowanych.

- Dr Anita Wnuk – lekarz, specjalista chorób zakaźnych, pracuje w Poradni Nabytych Niedoborów Immunologicznych. W projekcie opiekowała się uczestnikami turnusu integracyjno- rehabilitacyjnego. Prowadziła zajęcia edukacyjne na temat choroby, odżywiania, diety, pracuje przy Telefonie Zaufania w Stowarzyszeniu, pracuje jako edukator w Profilaktycznym Tramwaju.
- Małgorzata Kłys – Rachwalska – mgr pielęgniarstwa, sekretarz Stowarzyszenia „DA DU”, kierownik Poradni Nabytych Niedoborów Immunologicznych. Pracuje przy Telefonie Zaufania, prowadzi zajęcia edukacyjne i szkoleniowe w Stowarzyszeniu dla podopiecznych i osób zainteresowanych, pracuje jako edukator w Profilaktycznym Tramwaju.
- Justyna Bągorska – Przewodnicząca Stowarzyszenia „DA DU”, ekonomista, terapeuta uzależnień, prowadzi grupę otwartą dla osób seropozytywnych. Pracuje przy Telefonie Zaufania, prowadzi zajęcia edukacyjne i szkoleniowe w Stowarzyszeniu dla podopiecznych i osób zainteresowanych, prowadzi zajęcia warsztatowe dla młodzieży na temat uzależnień HIV/AIDS, pracuje jako edukator w Profilaktycznym Tramwaju.
- Wanda Janowska – pedagog, członek Stowarzyszenia, pracuje przy Telefonie Zaufania.
- Damian Gaszewski- specjalista ds. przemocy, policjant- pracuje jako edukator w Profilaktycznym Tramwaju, prowadzi zajęcia na temat przemocy oraz form pomocy ofiarom przemocy w rodzinie i szkole.
- Dariusz Wojtko- pracuje jako edukator w Profilaktycznym Tramwaju, prowadzi wykłady zajęcia warsztatowe z podopiecznymi DA DU.
- Ewa Sachwanowicz- pracuje jako edukator w Profilaktycznym Tramwaju, pracuje jako wolontariuszka na oddziale w szpitalu HIV/AIDS z pacjentami.
- Stanisław Jaszczółt- członek Stowarzyszenia, stały wolontariusz, pracuje z podopiecznymi na oddziale HIV/AIDS.

Stowarzyszenie „DA DU” w celu ustalania społecznego i rządowego wsparcia w przeciągu ostatnich miesięcy starało się o granty i dotacje rządowe. Nasze działania były ukierunkowane na dwóch płaszczyznach: skierowaną na pomoc socjalną, psychologiczną dla osób z HIV/AIDS oraz na profilaktykę związaną z HIV/AIDS.

Na stałe współpracujemy z publiczną telewizją oraz lokalną prasą. Swoje działania kierujemy do zwykłego człowieka. Staramy się systematycznie uczestniczyć w życiu

społeczności Szczecina. Na stałe swoją pracę – jako Stowarzyszenie (charakter, rodzaj) publikujemy w lokalnych gazetach. Działania, które podejmujemy wraz z podopiecznymi „DA DU” znajdują swoje odbicie w codziennym życiu każdego z mieszkańców Szczecina.

Stowarzyszenie „DA DU” na bieżąco realizuje wiele projektów. Na wszystko jednak potrzebne są środki finansowe, bez których dany projekt nie mógłby funkcjonować. W tym roku skupiliśmy się przede wszystkim na zespoleniu podopiecznych poprzez integrację i aktywizację a także na współpracy z kobietami seropozytywnymi z całej Polski. Swoje działania ukierunkowaliśmy na działania profilaktyczne-Telefon Zaufania, Profilaktyczny Tramwaj oraz systematyczne szkolenia docelowych grup tj: kuratorów, pielęgniarki, wolontariuszy. Dlatego też większość naszych projektów była ukierunkowana na to właśnie działanie. Otrzymaliśmy wsparcie z Krajowego Centrum ds. AIDS, Zachodniopomorskiego Urzędu Wojewódzkiego, Zachodniopomorskiego Urzędu Wojewódzkiego a także od wielu firm farmaceutycznych.